

Otto is een neushoorn

Eerste hoofdstuk

Er was eens een jongen die Topper heette – en mooi was-ie beslist niet.

Zijn haar was roodbruin, bijna net als geroest ijzer, en zo dik en stug dat zijn moeder bij het knippen een hark nodig had, als hij er een beetje mooi moest uitzien.

Hij had sproeten over zijn hele gezicht en zijn ene voortand stak plompverloren zijn mond uit.

Topper woonde in een rood huis schuin tegenover de haven. Dat rode huis was groot en oud – en stikvol krakende trappen en scheve deuren.

's Winters huisden er muizen in de kelder en 's zomers nestelden er kraaien in de schoorsteen.

Verder zat het huis het hele jaar vol mensen en kinderen en jonge katten met strepen.

Topper hield erg van het grote rode huis en als hij thuis kwam van school, praatte hij er vaak tegen:

Dag huis. Mooi weertje, hè?

Dan vond hij het huis er dik-tevreden uitzien – zo dik-tevreden dat de muren er bijna van barstten. Maar daar past een huis natuurlijk wel voor op!

Helemaal boven – vlak onder het dak – woonde de huismeester, meneer Holm.

Meneer Holm moest op het grote huis passen en zorgen dat de mensen het er goed naar hun zin hadden.

Hij rookte een klein krom pijpje en kon zulke enge verhalen vertellen over spoken en heksen en menseneters, dat de koude rillingen je over de rug liepen.

Meneer Holm zelf was een rond, mollig mannetje met een

witte snor. Hij was geen menseneter, maar at alleen maar gewoon eten – zoals biefstuk, panharing, biersoep en af en toe chocoladepudding.

Het kromme pijpje noemde hij een smuitje, en hij nam het alleen uit zijn mond, als hij moest eten of griezelverhalen ging vertellen.

Hij gaat er vast mee naar bed, zei Topper tegen Hugo.

Hugo was Toppers vriendje.

Nee, zei Hugo. Mijn vader zegt dat je niet met je pijp kan slapen, want dan valt alle tabak in je bed. Mijn vader is knap en hij weet alles.

Zo, zei Topper. Ja, dat kan zijn.

Maar bij zichzelf dacht hij dat meneer Holm er wel het meest vanaf zou weten en Topper besloot hem een van de volgende dagen over die pijp en zo te vragen, zonder dat Hugo en zijn knappe vader er iets van wisten.

Hugo's knappe vader heette meneer de Leeuw.

Hij had een café helemaal beneden in het rode huis. Het café heette CAFÉ DE BLAUWE ZEEWOLF, en iedere avond zat het vol vissers en zeelui, die ratjetoe aten, met brandewijn en pruimtabak erbij.

Topper zelf woonde op de middelste verdieping van het rode huis.

Hij woonde er samen met zijn moeder, die visvrouw was en vis verkocht in een kelder aan de overkant van de haven. Die moeder van hem kon zingen dat de ramen er van rinkelden en de vissen van schrik begonnen te spartelen.

Toppers vader was zeeman.

Hij voer op de grote zeeën en kwam maar één keer in het jaar thuis.

Op school vertelde Topper de juffrouw en de andere kinderen soms over zijn vader.

Mijn vader, zei Topper, is een rasechte zeeman. Hij vaart op de grote zeeën en hij heeft ook een kunstgebit.

Wat is een kunsgebik voor iets? vroegen de andere kinderen.

Tjaah, zei de juffrouw en ze zette haar bril wat rechter. Een kunstgebit is, als je je tanden uit je mond kunt halen.

Ooh, zeiden de andere kinderen. Kan jouw vader zijn tanden uit zijn mond halen, Topper?

Precies, zei Topper met een heel trots gezicht. Op een keer, toen het stormde, midden op zee, haalde hij zijn gebit uit zijn mond om er even naar te kijken, en toen liet-ie het in de gol-

ven vallen. PLOP zei het, en toen was het gebit weg.

Tjee, zeiden de andere kinderen. Zei het plop?

Ja, zei Topper. Het ging gewoon PLOP en toen had-ie geen tanden meer. Mijn vader kon een hele tijd alleen nog maar gruttenbrij en watergruwel eten.

De andere kinderen keken hem met grote ogen aan.

Tjee, zeiden er een paar. Dat was geen lolletje voor je vader.

Nee, zei Topper. Het was een verschrikkelijke tijd voor hem. Op het laatst kreeg-ie gele koorts van pure ergernis.

Goeie genade, zei de juffrouw. Kreeg-ie gele koorts?

Ja zeker, zei Topper. En behoorlijk ook. Maar nu gaat het weer goed met hem. In plaats van die gele koorts heeft-ie nou in iedere haven een vriendinnetje.

De juffrouw verloor bijna haar bril.

Zo, zei ze. Nu gaan we schrijven. Dan horen we een andere keer meer over Toppers vader.

De kinderen bogen zich over hun schriften en begonnen te schrijven zo mooi als ze maar konden.

Maar ze dachten nog veel aan Toppers vader – en aan die vreemde tanden van hem, die uit zijn mond konden.

En ze hoopten dat ze hem zo nog eens in het echt te zien zouden krijgen, als hij thuiskwam van de wereldzeeën.

Er woonde ook een oude dame in het grote huis.

Ze heette mevrouw Flora en had een lange gele gehoorhoorn, want ze hoorde zo ontzettend slecht.

Haar balkon stond vol met grote potten prachtige bloemen en met kooitjes met mooie, groene vogels.

Bloemen, dat is het mooiste wat er is, zei ze tegen meneer Holm, die net de trap afkwam om de stoep te gaan vegen.

Ja, dat is zo, zei meneer Holm en hij nam een trekje van zijn smuitje. Er bestaat niets beters dan bloemen. Of het moest een kopje koffie zijn.

Wat zegt u? vroeg mevrouw Flora en ze stak haar gele gehoorhoorn uit naar meneer Holm.

KOFFIE, riep meneer Holm.

Oh, ja. Koffie is ook z aalig, zei mevrouw Flora. Hebt u misschien trek in een kopje koffie, meneer Holm?

Meneer Holm knikte.

Ja, heel graag, zei hij. Dat is erg vriendelijk van u.

Erg? zei mevrouw Flora met een glimlach. Nee, u krijgt er in geen geval iets ergs van. Komt u toch binnen.

Zo spraken meneer Holm en mevrouw Flora heel vaak met elkaar over bloemen en koffie, en daar was meneer Holm eigenlijk heel tevreden mee.

Zowat iedere dag zaten mevrouw Flora en hij genoeglijk op het balkon hun warme koffie te drinken tussen de grote mooie bloemen en de kleine mooie vogels.

Zo'n aardige man als u, meneer Holm, zei mevrouw Flora. Zo'n aardige man moest toch eens een vrouwtje zien te krijgen, niet?

Ja, zei meneer Holm. Wij twee en moesten maar eens beginnen aan een huwelijk.

GRUWELIJK, riep mevrouw Flora en ze snoof aan de koffiekan. Vindt u de koffie gruwelijk smaken? Nee, daar hoeft u zich geen zorgen over te maken, mijn beste huismeester. Het is echte Javakoffie.

Ahem, zei meneer Holm met een wat verlegen gezicht. Ja op uw gezondheid, mevrouw Flora.

Maar hij dacht bij zichzelf: Op een keer schrijf ik nog eens een brief aan haar. En in die brief moet staan: **TREEDT MET MIJ IN HET HUWELIJK, LIEFSTE MEVROUW FLORA.** Zo'n brief moet ze toch kunnen begrijpen, dat lieve ouwe ezelinnetje.

Kijk, zo zat dat in het grote, rode huis bij de haven en zo waren de mensen die er woonden.

En nu is het wel tijd geworden om wat te horen over iets vreemds dat nou net d aar gebeurde.